

19. oktober 2007

Til Retsudvalget

Vedr. Kim Lindgrens påstande om falske anklager.

Kim Lindgren har på vegne af netværksgruppen Dadman i henvendelse af 8. oktober 2007 rejst påstand om, at det faktum, at der i vejledningerne til forældreansvarsloven omtales krisecentererklæringer som et element, der skal få Statsforvaltningen til at iværksætte en nærmere undersøgelse, vil resultere i falske anmeldelser.

Jeg finder, at de i brevet rejste påstande har en så grov, ubehagelig og vildledende karakter, at det ikke skal stå uimodsagt. Jeg vil derfor anføre følgende:

Kim Lindgren postulerer med sit brev, at kvinder generelt lyver og indgiver falske anklager mod de stakkels fædre, som naturligvis ikke er voldelige. Statistik viser, at 30.000 kvinder hvert år udsættes for vold, heraf mange for partnervold. Ligeledes viser forskning, at 10 % af børnene på 9. klassetrin enten selv har været udsat for vold, eller har været vidne til vold i familien.

Der er således tale om et meget kvindefjendsk og hadefuldt angreb på en udvalgt gruppe af kvinder: skilsmissemodre. Må jeg minde om, at statistikken også viser, at 90 % af alle forældre efter et samlivsbrud formår at samarbejde om børnene. Brevet beklikker desuden fagligheden hos de ansatte og frivillige på landets krisecentre, der åbenbart efter Kim Lindgrens (og netværksforeningen Dadmans?) mening ikke er i stand til at gennemskue det, hvis der er tale om løgn og falske anmeldelser, eller måske mener netværksforeningen ligefrem, at disse mennesker medvirker hertil? Det er en utrolig grov insinuation.

Forældreansvarslovens hovedprincip er at alle afgørelser skal træffes efter hvad der er bedst for barnet. Og det må altid være bedst for barnet at lade tvivlen komme det til gode. Derfor er det fuldstændig klart og rimeligt, at en krisecentererklæring om vold mod mor og/eller børn udløser en nærmere undersøgelse af forholdene, og at denne i specielle situationer kan være baggrund for en suspendering af et aktuelt samvær. Ligeledes skal en krisecentererklæring om vold naturligvis kunne indgå som et element i en vurdering af, om der overhovedet skal fastsættes samvær, hvis opholdet på krisecenteret er moderens flugt ud at et voldeligt ægteskab.

Kim Lindgrens påstande om, at mødre uberettiget opsøger krisecentre, og får dem til at medvirke ved indgivelse af falske anmeldelser er udokumenteret. Det dokumenteres heller ikke på nogen måde i det vedlagte bilag. De fleste kvinder har tværtimod en tendens til ikke at anmelde en voldelig partner, og således finde sig i volden måske i årevis til stor skade for både mor og børn. Og det må også være evident, at hovedparten af kvinder udmærket er klar over, at det kan have store konsekvenser at indgive en falsk anmeldelse, særligt i lyset af den nye forældreansvarslov.

At det skulle være et bevis for mødres løgn og falske anklager, at de medtager børnene, når de tager ophold på et krisecenter for at sikre sig mod yderligere overgreb, er naturligvis også en fuldstændig forkert slutning. Statistik kan bruges og misbruges på mange måder.

Kim Lindgren mener at "erfaringen" tydeligt viser, at det; citat: "fyger med hævn, løgn og falske anklager". citat slut. Den "erfaring" stemmer ikke overens med de faktuelle forhold om partnervold. Og at kvinder skulle udsætte sig for det enorme pres, det er at tage ophold på et krisecenter med alt, hvad det medfører for både kvinden selv og børnene i forhold til deres hverdagsliv, blot for at chikanere børnenes far er en påstand, som Kim Lindgren ikke har dokumenteret.

Det er ligeledes misforstået og direkte forkert, at brug af krisecentererklæringer som et element i sagsbehandlingen er et brud med almindelige retsprincipper. Retstillingsmæssigt svarer det jo blot til en varetægtsfængsling. Altså at man tilbageholder en mistænkt, mens sagen opklares. Her er der blot tale om, at det i stedet er mor og børn, der beskyttes mod yderligere vold og overgreb, mens de relevante myndigheder undersøger sagen. Det er åbenlyst en sikring af barnets bedste.

Krisecentererklæringer er ikke et partsindlæg alene baseret på påstande. Det er netop en 2. parts erklæring, som baserer sig på krisecenterets undersøgelser af mor og børn. At krisecenteret blot skulle være medvirkende til løgn og falske anklager om vold er det ikke belæg for at påstå. Der findes i dag

også krisecentre for mænd, og hvis Kim Lindgrens tænkte eksempel opstår i virkeligheden, vil faderen kunne henvende sig på et mandecenter og få en erklæring herfra. Den vil naturligvis også medføre, at Statsforvaltningen iværksætter en nærmere undersøgelse.

I øvrigt blandes begreberne i brevet. Straf af vold mod andre er et politi- og domstolsanliggende, og det er det fortsat. En krisecentererklæring vil aldrig kunne føre til domfældelse, og det er derfor forkert, når Kim Lindgren hævder, at krisecentre foretager en strafferetlig vurdering. Det fremgår af Vejledning om samvær, at umiddelbar suspendering af samvær eller afslag på at fastsætte samvær normalt kun vil ske, hvis volden er udøvet mod barnet. Ved Statsforvaltningens behandling af en sag med dokumentation for vold i form af krisecentererklæring er der altså tale om, at man ved at begå vold mod sine børn har vist sig uegnet til at varetage forældreansvaret, og derfor ikke skal have kontakt med børnene. Og ingen, der vil børns bedste, bør finde det urimeligt. Det har overhovedet ikke noget med strafferet at gøre.

Vold kan have mange forskellige udtryksformer, og det er ikke kun de strafferetlige definitioner herpå som har ødelæggende virkninger for børn. Som påpeget ovenfor er der netop ikke tale om en straffesag. Derfor er det ikke et retsligt problem, at krisecentre arbejder med flere definitioner end politiet. Det er også barnets bedste. Psykisk vold kan eksempelvis være lige så skadeligt for et barn som fysisk vold.

Enkelte skilsmisser kan naturligvis være bitre, men det følger ikke heraf at mødre indgiver falske anmeldelser om vold *en masse*. I den forbindelse må det ikke glemmes, at også fædre i visse tilfælde griber til brutale, strafbare og umoralske handlinger for at sikre sig adgang til børnene eller forhindre mødre i samme. Vold, drab på mødre og måske også børn, tilbageholdelse af børnene og børnebortførsler kan nævnes.

Derfor må det være åbenlyst, at det er i barnets interesse, at en krisecentererklæring om vold mod mor og/eller børn skal indgå som et element i sagsbehandlingen og således give anledning til en nærmere undersøgelse af forholdene. Familiestyrelsens Vejledning om samvær skal derfor ikke ændres på det punkt.

Med venlig hilsen

Anette Hundewadt Christensen
Søholtparken 4
2660 Brøndby str.